

ÇOCUKTUM BÜYÜYECEK

Ecz. İbrahim Yavuz

Sanki Dünyayı ben daraltıyordum
Kımıldarsam sağıma batıyor, Solumu da iğneliyordum
O kadar çok hareketliydim ki
İnsanlık bana emanet ediliyordu
O kadar sorumluluk sahibiydim ki, insanlık benden ders alıyordu
Oysa benim çocuk bedenim için bu çok fazlaydı
Ağzımda paramparça bombalar
Bedenimde acısı dayanılmaz yaralar
İnsanlık paha biçiyordu
Hayatım, birkaç lokma yemek, birkaç yudum suya bedel
Yanılıyorlar, açlığım; İnsanlığa
Hasretim; uyanacak Vicdana
Ben şehit olmak için, çok küçüktüm
Ben Şahit olmak için çok küçüktüm
Gözlerim tanık, bedenim tanık
Şehadetim, inananlara misal
Benim küçük bedenim, içine sığmayan ruhum
Bir makbere sığmayacak
Özgürlük Hayallerim
İnsanca yaşatmak ve yaşamak
İnsanlığa nasihatim
Bir bilseniz o kubbe altında
İlk kible olmanın verdiği şerefle
O mekânı terketmeyen bu bedenim
Çok küçüktüm, bombalar, açlık, susuzluk
Bana asıl dar gelen makberim değil
Bir Dünya yer varken, vatanımı dar ederler
Oysa ben değildim daraltan
Belki çocuk bedenim büyür de
Dünyaya sığmaz olurum diye
Üzerime yağıyor bombalar
Ben harabelerde hayata ve direnmeye tutunmaya çalışırken
Çocuktum, Büyüyecek
Ben değil ama, yaşayanlar görecek
Acı bir ders, tarih verecek
Gün gelip, bu günler anılacak
Bu şehitler, bu mücadele, bu fedakârlık
Unutulmayacak
Ben ölmeyeceğim, yüz defa vurulsam
Yüz defa toprağa gömülsem de
Yeşerecek nice fidanlar, sırada
Bir gün değil, çok yakında

Murat değil, m¼cadele
Adı konmadan içilen řerbet
Benim k¼¼c¼k bedenim b¼y¼rken
Toprak altında
Bu m¼cadelenin, meyveler yeşerecek
Yery¼z¼n¼n her yerinde...